

ПРОЛОГ

Тишу в Забороненому Лісі порушило утробне гарчання. Серце в грудях зробило кульбіт, запльскавши десь у горлі.

Звір.

Я чкурнула за найближче дерево та щосили притиснулася спиною до його грубої кори. Торбинка для трав висіла поперек живота, наповнена найціннішим скарбом, який я винесла з поля, — вічнолистом. Якщо звір упіймає мене з ним — якщо взагалі винюхає мене в Забороненому Лісі, — мені гаплик. Він уб'є мене, навіть не глянувши на те, що мені не виповнилося і п'ятнадцяти, як учинив це з усіма порушниками.

Не мав значення і той факт, що я була замолода, щоб самостійно обернутися на тварину, позаяк прокляття зробило це неможливим. Вочевидь, через те, що в такому віці я наважилася на крадіжку, а отже була достатньо доросла, щоб понести покарання за свої гріхи.

Десь хруснула гілка. Ніби велетенська лапа ступила й зім'яла суху траву. Потому шурхнув іще один крок — створіння сповільнилося. Воно або відчуло когось іншого поряд, або натрапило на мій запах.

Я втягла повітря, міцно замружила очі, завваживши, як дрижать руки. Тишу розітнув інший гучний

звук: хтось пригнувся. Звір ішов на запах своєї здобичі.

Батьки навіть не знали, що я пішла сюди. Бабусю скосила хвороба — наслідок прокляття, з яким доводиться боротися жителям нашого королівства. Ходить поголос, що ліків не існує. Однак я знайшла дещо. Принаймні мені до снаги сповільнити дію прокляття. Хоча для цього потрібна рослина, яку ми звемо *вічнолистом*, і дістати її практично неможливо. Я все ще вчуся належно вирощувати її. Ніхто інший у нашому селищі не ладен знайти до неї підхід. Але щось у її світлих листочках вабило мене. Зрештою, я з'ясую, що саме, — знаю, що зможу, — проте зараз мій час майже вичерпано.

Легені горіли. Боязко було навіть удихнути.

Звір іще одним величезним кроком із хрускотом зім'яв траву. Почвара рухалася в мій бік!

З моїх вуст мимохить вихопилося схлипування. Я одразу ж затиснула рота долонею, утім було запізно. Поступ стихнув. Звір почув мене.

Пітьма навколо погустішала. Ліс оповила тиша.

Звір загарчав, і я від страху мало не вискочила з власної шкури. Адреналін, що оп'янив мене, змусив підхопитися з місця, і я помчала куди очі світять. Пробралася крізь чагарники, обігнула дерево, а звір набирив темпу. Ну й прудкий він! Чи є взагалі якісь шанси втекти?

Наді мною щось гучно захрипіло: почвара дихала важко й люто. Звір не підняв голови високо над землею, але я цілковито впевнено могла б сказати, що він у рази більший, ніж у чутках, що про нього ходили.

Попереду була стіна із чагарнику. Два дерева височіли в ньому, утворивши поміж себе щось на кшталт проходу серед гострих шпичастих гілок. Я не згаяла шансу й пірнула просто в нього.

Десь позаду почулося совгання. Озирнувшись, я вперлася поглядом у дві величезні стопи, гострі кігті яких вп'ялися в землю. Вони зупинилися просто перед проходом.

Крик, який я стримувала в грудях, вихопився на волю. Спираючись на лікті й коліна, я притьмом заповзла в чагарник і стала навпомацки пробиратися крізь нього. Від хитросплетінь густих гілок над головою не видно було ні краєчка неба. Шпичаки, де тільки діставали, роздирали мою плоть, однак я повзла далі.

Відчула, як у спину врзався потік повітря: звір нюхав і запам'ятовував мій запах.

Чорна порожнеча попереду означала кінець цього природного тунелю. Цівка крові стікала по моїй щоці з місця, де її проколов шпичак. Торбина з вічнолистом зім'ялася під моїм тілом. Це позначиться на трунку, та нічого тепер не вдієш. Я однаково доправлю його додому. Від нього залежало життя бабусі. Її кашель жахав, а дихання дедалі слабшало. Їй потрібна була допомога.

Зібравшись на силі, я сперлася на лікті та принишкла в темряві, вглядаючись у покинуту зірками ніч. Довкола над головою здіймалися дерева, землю під ногами затулював килим із бур'яну й ожини. Жоден листочок у лісі не ворухився. Чи міг звір зайти за чагарникову стіну?

У найглибших закутках серця я вже знала відповідь, проте не могла контролювати страху.

Майнула думка припасти до землі й завмерти, але ж і звір міг вичікувати. Або ж пролізти крізь чагарник. Кажуть, його морда вкрита непробивною лускою. Чхати він хотів на ті шпичаки.

Я метнулася вперед, намагаючись проковтнути ридання, що підступали до горла.

Низьке гарчання наздогнало мене, цього разу пророкотавши ближче. Від невпинного важкого дихання легені розривалися. Я була ладна вхопитися бодай за повітря, виплутуючись із чагарнику. На мить прихилилася до дерева. На видноколі замаячив край лісу. Усілякі жахливі потвори ще могли перетнути межу, проте звірові — вартовому Забороненого Лісу — це було не до сили.

Вогні селища затанцювали у вологому тумані, що повиснув перед очима. Свічки у вікнах. Вогнища у дворах. Жителі чекали на мене. Залишилося тільки простягнути до них руку.

Від гарчання за спиною пробрав мороз. Занадто близько.

Я могла попрощатися з життям.

РОЗДІЛ 1

Зі сну мене виштовхнули яскраві, помережані золотом очі. Від жаху, що пронизав тіло, я підхопилася й сіла в ліжку. Просякнуте потом волосся прилипло до обличчя, нічна сорочка теж була мокра. Це був лише нічний кошмар.

Ні, гірше за кошмар. Спогад.

Я досі пам'ятала, як заледве вибралась із чагарників Забороненого Лісу, коли мені було чотирнадцять, і зашпорталася об камінь. Повалилася на землю, розпластавшись обличчям до лісу.

Із темряви на мене дивилися помережані золотом очі. Голова звіра здіймалася неймовірно високо, навіть над кронами дерев. Я так і не розгледіла тіла — його поглинала ніч.

Утім побачене досі поверталось до мене в кошмарах протягом останніх дев'яти років, що минули відтоді.

Напад вологого кашлю вихопив мене з панічного стану. Я зробила найглибший вдих, на який була здатна, щоб повернути свідомість до реальності. Хекання повторилося. Тато. Йому ставало дедалі гірше.

Я тривожно зітхнула, відкидаючи волосся з обличчя й вибираючись із-під простирадл.

Моя сестра Сейбл різко прокинулася у вузькому ліжечку поряд із моїм у крихітній кімнатці. Нас

прокляття. Я знайду цю людину й витисну з неї правду.

На столі коло дверей миготіла свічка у свічнику. Я взяла його в руку, а другою прикрила полум'я від потоку повітря, поки квапливо йшла до батькового ліжка. Два стільці стояли біля нього один навпроти одного, бо на них завжди сидів хтось із нас. Ми мали звичку час від часу приходити до нього гуртом, коли його розум більш-менш прояснювався. Проте згодом домовилися чергувати цілодобово, тож занепокоєно спостерігали, як тато чіпляється за життя.

У вогні свічки пооране зморшками батькове обличчя набуло попелястого кольору. Його заплющені повіки тремтіли, ніби він був загнаний у пастку нічного кошмару.

Гадаю, так воно й було. Ми всі так жили. Ціле королівство. Наш збожеволілий король використав злопідступну магію демонів, щоб помститися комусь за образу, заподіяну йому, і тепер усі його піддані потерпали від наслідків. Окрім нього самого. Він помер, залишивши нас зогнивати. Яке несказанне щастя! Ніхто не знав, що саме забрало його життя, але я щиро сподівалася, що це була гангрена члена.

Я поставила свічку на нічний столик, а потім перевірила вогонь у каміні в кутку кімнати. Жаринки пульсували яскраво-червоним, чергуючись із чорним і даючи достатньо жару, щоб нагріти чайник над вогнем. Ніколи не знаєш, коли знадобиться гаряча вода. Прокляття викорінило із життя сучасні зручності на кшталт електрики або гарячої води, пожбуривши нас у Темноліття, тож доводилося радіти тому, що було.

— Деш каже, що в нас майже не лишилося листків, які можна використати, а насіння, яке ти посадила, ще навіть не зійшло, — мовив Геннон.

— Я не садила... Гаразд, забудь. — Не бачу сенсу знову пояснювати, що вічнолист щороку сам виганяє нові листки, якщо росте в удобреній землі й має ретельний і скрупульозний догляд. Із Геннона садівник, як із мене королева. — Якби ж іще малий менше язиком молів.

Деш — наш найменший. Нещодавно йому виповнилося одинадцять, енергії в дитячому тілі купчилося стільки, що він ніколи не міг всидіти на місці, хіба що тоді, коли слухав моє бурмотіння до самої себе. Утім навряд чи він мене чув.

— Нехай я добре знаюся на рослинах і садівництві, але я не відьма-зіллярка, Генноне. Трави — моє хобі, а не магія. Так, надворі не лютують морози, від яких губи синіють, але в нас доволі холодно для того, щоб рослини поринули в сплячку. Треба тільки дочекатися тепла. Я молюся богині, але, вочевидь, чхати вона на нас хотіла. До дупи таку богиню. Можливо, нам варто повернутися до витоків. Наші предки поклонялися жменьці богів, що сиділи на горі чи щось таке. Може, хтось із них почує наші молитви.

— Ти забагато читаєш.

— А таке можливо?

— І мрієш теж.

Я знизала плечима.

— А тут ти, мабуть, маєш рацію.

У кутку кімнати на мене чекав столик, де я зберігала й товкла цілющі трави. На дерев'яній таці